

телства скриваха зад благовидния образ на формулата — *автономия на Македония*. Така демократическата партия в 1908 г. побърза да прикачи на Фердинанда нескопосаната титла „цар на българите“, която не само бе едно грубо нарушение на българската конституция, което се посрещна с небивал ентузиазъм от всички управляващи партии, но бе в същото време и една безумна провокация към държавите на полуострова, защото разкриваше по един явен и несъмнен начин истинските завоевателни намерения на Фердинанда и неговите правителства. Договорите пък, които коалиционното правителство на г. Гешов сключи в 1912 г. със Сърбия и Гърция, доказаха, че идеята за автономията на Македония не е била никога искрено поддържана от българските правителства, а е служила само да прикрива истинските, завоевателни намерения на Фердинанда.

Идеята, прочее, за една автономна Македония в състава на Турската империя или за една напълно независима Македония не представляваше едно окончателно разрешение на македонския проблем, защото не можеше да донесе една задоволителна промена на тежкото стопанско положение на Сърбия и в същото време би оставила незадоволени завоевателните аспирации на Фердинанда и тия на Гърция. Всички тия трудности биха могли, обаче, да бъдат отстранени с включването на автономна Македония като равноправен член на една по-висша политическа организация между държавите на полуострова, на една балканска или сръбско-българска конфедерация. Само като равноправен член на една общо-балканска конфедерация, която би турила край на тъй силно сблъскващите се аспирации на отделните балкански държави или пък на една по-лесно осъществима сръбско-българска конфедерация, която,